

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3292/2022. (VI. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.064/2021/11. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Sallai László ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.064/2021/11. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és annak – a Budapest Környéki Törvényszék 21.P.20.175/2019/42. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérték az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, I. cikk (3) bekezdésének, VI. cikk (1) és (2) bekezdésének, XXII. cikkének, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértése miatt.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzménye, hogy az indítványozók és szomszédjuk között 2009. évig visszanyúló szomszédjogi vita volt. Az indítványozók, akik a szomszédjogi perben felperesként vettek részt, sérelmezték, hogy az alperes a telekhatáron emelt kerítést, amelyet először lepedővel takart, majd később arra növényt futtatott fel, amely alá szövehálót tett. A felperesek ennek az alperesi magatartásnak az okát abban látták, hogy az alperes a felperesek terasza melletti pincehelyiséget – szerintük szabálytalanul – lakássá alakította, amelynek használatát a felperesek elől takarni kívánta. A felperesek terasza és nappalijuk ezért kevesebb természetes fényt kapott, amely körülményt méltatlannak érezték. A felek között a szomszédjogi perben bírói egyezség jött létre 2019-ben.
- [3] 1.2. A szomszédjogi pert személyiségi jogi per követett, amelyben a felperesek személyhez fűződő jogaik sérelmére hivatkozással több keresetet is előterjesztettek. Állításuk szerint az alperes elvonta a teraszuktól a fényt és a levegőt, a pincerésze lejárájának használatával folyamatosan zavarta őket, a birtokvédelmi eljárásban rájuk nézve becsmérlő, illetve jóhírnevüket sértő, valótlan kijelentéseket tett. Ezekkel összefüggésben kérték az alperes további jogsértésektől való eltiltását és a sérelmezett magatartások okán külön-külön meghatározott összegű „nem vagyoni kár, illetve sérelemdíj” megfizetésére kötelezését. Az ügyben eljáró Monori Járásbíróság megállapította, hogy nem szomszédjogi igény a per tárgya, hanem személyiségi jogi, így nem rendelkezik hatáskörrel, ezért az ügyet áttette a Budapest Környéki Törvényszékre, amely megszüntette az eljárást az alperesi védekezés alapján. A felperesek a megszüntető végzéssel szemben fellebbezéssel éltek, ezért az eljárás folytatódott.
- [4] Az elsőfokú bíróság a felperesek kereseteit elutasította. A kerítés takarásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes magatartása nem okozott szükségtelen zavarást. A bíróság mérlegelte, hogy a napfényt mennyiben vonja el a kerítés és annak takarása. Az elsőfokú bíróság a pince lakásként történő használata tekintetében sem osztotta a felperes véleményét, valamint a becsületsértő kifejezések tekintetében az alperes állításait véleményként értékelte.
- [5] A felperesek az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel éltek. A felperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást, nem járt el kellő alaposággal, így helytelen döntést hozott. Álláspontjuk szerint nem indokolta megfelelően a bíróság, hogy milyen bizonyítékok alapján hozta meg a döntését. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a pertárgyérték tekintetében módosította, egyebekben helyben hagyta. A másodfokú bíróság a tényállás megállapítását helyesnek értékelte és a döntés jogi indokaival is egyetértett. A másodfokú ítélet megállapította, hogy a fellebbezési hivatkozásokkal szemben a „méltó lakhatáshoz való jog” nevesített személyiségi jognak nem tekinthető, a felperesek által előadottak a magánlakáshoz fűződő jog és az egészséghez fűződő jog sérelmét vethették fel. A magánlakáshoz fűződő

jogot az a személy sérti meg, aki illetéktelenül behatol más magánszférájába. Ebből következően a bíróság szerint a felperesek a perben érvényesített keresetet nem használhatták fel arra, hogy a korábbi szomszédjogi, birtokháborítási perben sikertelenül kért szankciót (az ingatlanhasználatról mint jogsértéstől eltiltást) a személyiségi joggal kapcsolatos megállapítás következményeként kikényszerítsék. A bíróság rámutatott: a személyiségi jogi per kereteit egyértelműen meghaladná az a jogkövetkezmény alkalmazása, amely a szomszédos ingatlan tulajdonosát korlátozná ingatlana használatában. A felperesek által sérelmezett alperesi közlésekkel kapcsolatban pedig – a releváns ítélkezési gyakorlatot hivatkozva – azt állapította meg, hogy a bírósági eljárásban a felek részéről tett minden olyan nyilatkozat, amely a kereseti kérelemmel releváns módon összefügg és kifejezés-módjában indokolatlanul nem sértő, bántó vagy lealázó, személyiségvédelemre önmagában akkor sem nyújt alapot, ha egyébként tartalmában téves.

- [6] 2. Az indítványozók a fenti jogerős döntéssel szemben nyújtották be alkotmányjogi panaszukat, amelyet az Alaptörvény több rendelkezésére alapoztak.
- [7] Álláspontjuk szerint a bíróság nem állapította meg a tényállást, amely alapján meghozta ítéletét, valamint több körülményt sem értékelt helyesen. Sérelmezték, hogy a bíróság nem vizsgálta a kerítés lepedővel történő takarásának körülményeit. Állításuk szerint a bíróság nem vizsgálta, hogy két egymással szembenálló jog esetén melyik élvez nagyobb védelmet, ahogy a pince lakásként történő használatának körülményeit sem tisztázta kellő alaposággal.
- [8] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látják, hogy a másodfokú bíróság a felek erre irányuló kérelme nélkül, visszaható hatállyal módosította a pertárgyértéket és illetékszámítást.
- [9] Az indítványozók sérülni vélik az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését amiatt, hogy állításuk szerint a bíróságok nem végezték el a szükségességi-arányossági tesztet. Az indítványukban előadják, hogy ugyanezen okból az Alaptörvény VI. cikk (1) és (2) bekezdése is sérült a bíróságok ítélete által, ugyanis a szükségességi-arányossági teszt elmulasztása miatt a bíróságok nem állapíthatták meg, hogy a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő joguk vagy az alperes joga élvez-e nagyobb védelmet.
- [10] Az indítványozók előadják, hogy az Alaptörvény XXII. cikke is sérült, ugyanis méltatlan körülmények között kellett élniük az alperes azon magatartása miatt, hogy eltakarta a kerítést lepedővel, majd növényzettel.
- [11] Az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértését több szempontból is állították. Álláspontjuk szerint sérült ezen alapjoguk azzal, hogy a másodfokú bíróság nem tartott tárgyalást annak ellenére, hogy a felperesek kérték annak megtartását. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét jelenti az is az indítvány szerint, hogy a bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének azáltal, hogy a tényállást nem tisztázta megfelelően, továbbá azáltal, hogy a bíróságok csak állították, hogy elvégezték a szükségességi-arányossági tesztet, ami azonban az indítványozók szerint nem történt meg. Az indítvány az alapjog sérelmét amiatt is állítja, hogy a másodfokú bíróság megváltoztatta a pertárgyértéket és az illetékfizetés értékét.
- [12] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [13] 3.1. Az indítványozók az ítélettel szemben az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be az alkotmányjogi panaszukat.
- [14] Az indítványozók hivatkoztak az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésére, amelyek alapjogot fogalmaznak meg, ezáltal azok alapját adhatják az alkotmányjogi panaszoknak. A Fővárosi Ítéltábla jogerős ítélete az eljárást befejező döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható; a kérelmezők alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperesek voltak – fennáll (Abtv. 27. §).
- [15] Az indítvány szerinti kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek részben eleget tesz, tartalmazza ugyanis azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza; az eljárás kezdeményezésének indokait; az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit; valamint kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg

a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg az első- és másodfokú ítéletekre is kiterjedő hatállyal [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–d) és f) pont]. Az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatban egyes elemeit tekintve részletes indokolást tartalmaz.

- [16] Az indítvány megjelöli az indítványozók nevét és címét; az indítványozók nyilatkoztak arról, hogy saját adataiknak a nyilvánosságra hozatalához nem járulnak hozzá [Abtv. 52. § (5) bekezdés].
- [17] 3.2. Az alkotmányjogi panasz több eleme azonban az alábbiak szerint nem felel meg a törvényi feltételeknek.
- [18] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdése az (1) bekezdéshez kapcsolódó intézményvédelmi rendelkezés, amely alapján az állam olyan jogi környezet és gyakorlat kialakítására köteles, amely az otthon védelmét ténylegesen is biztosítja. Ez a bekezdés nem formál alanyi jogot az otthon védelmére, de alapot adhat arra, hogy az állam az otthon nyugalma érdekében fellépjen {3308/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [24]; 3432/2020. (XII. 9.) AB határozat, Indokolás [15]}. Az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdésére az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem lehet panaszt alapítani, ugyanis nem Alaptörvényben biztosított alapjog.
- [19] Az indítványozók hivatkoznak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére. „Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a jogbiztonság, tehát az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése önmagában nem Alaptörvényben biztosított jog, annak sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetekben lehet alapozni, így csak visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén” {például 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3066/2013. (II. 28.) AB végzés, Indokolás [9]; 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]–[17]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a visszaható hatályú jogalkalmazás abban az esetben hozható összefüggésbe az Alaptörvényből levezetett tilalommal, ha a jogvitára okot adó eseménykor még nem létező – vagy nem hatályos – előírás alapján bírálják el egy ügyet {3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}. Ilyen – a B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben a fentiek szerint vizsgálható – problémát az indítvány indokolása nem vetett fel.
- [20] A panasz hivatkozott továbbá az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére, amely az Alkotmánybíróság gyakorlatában kikristályosodott általános alapjogvédelmi tesztet deklarálja. Funkciója nem más, minthogy garanciális szabályként rögzítse az alapvető jogok korlátozhatóságának általános kereteit. Ezért érdemi alaptörvény-ellenesség vizsgálatára önállóan nem szolgáltat alapot [lásd legutóbb például: 3138/2021. (IV. 2.) AB végzés, Indokolás [12]; 3327/2021. (VII. 23.) AB végzés, Indokolás [29]].
- [21] Az Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdése szerint „[a]z állam jogi védelemben részesíti az otthont. Magyarország törekszik arra, hogy az emberhez méltó lakhatás feltételeit és a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést mindenki számára biztosítsa.” Az Alkotmánybíróság korábban döntésében rávilágított arra, hogy a fenti rendelkezésből közvetlenül alapjog nem származik {3215/2013. (XII. 2.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [22] Mivel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, VI. cikk (2) bekezdése, XXII. cikk (1) bekezdése, valamint – az indítványba foglalt összefüggésben – B) cikk (1) bekezdése nem minősül az Alaptörvényben biztosított jognak, ezért az alkotmányjogi panasz ezekben az elemeiben nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának.
- [23] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével kapcsolatban korábban kifejtette, hogy valamilyen helyiség, épület, ingatlan fizikai integritását védi, hanem ezen keresztül az otthon tulajdonosának vagy használójának és családjának magánéletét, tehát nem tárgyat véd, hanem személyt. Az Alkotmánybíróság korábban megfogalmazta, hogy valamilyen ingatlant érő behatással szemben akkor lehet sikerrel hivatkozni az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére, ha az érinti a magánszférát {3308/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [25]}. Az indítványozók azonban nem adtak elő megfelelő indokolást arra nézve, hogy mennyiben érintette a magánszférájukat az alperes magatartása.
- [24] Az indítványozók az indítvány hangsúlyos elemeként adták elő, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoguk azáltal is sérült, hogy a másodfokú bíróság kereseti kérelem hiányában változtatta meg a pertárgyértéket és az illetékfizetési kötelezettség értékét. Az Alkotmánybíróság korábban kimondta, hogy „a pertárgyérték meghatározásának módja közvetlenül nem hozható kapcsolatba a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal. És bár többféle vonatkozásban is összefüggésbe hozható a perköltséggel, s ezen keresztül elvben lehet alapjogi jelentősége, az indítványozó által felhozott érvelés az idézett alkotmánybírósági gyakorlat alapján nem illeszthető be a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog védelmi körébe” {3120/2017. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [52]}. Az indítvány részletesen leírja, hogyan történt a pertárgyérték és illetékfizetési kötelezettségük értékének megváltoztatása, de a panaszban nem adtak elő olyan további érveket, indokokat, amelyek bemutatnák, hogy a bíróság ítélete miért sérti a tisztességes bírósági

eljáráshoz való alapjog részjogosítványait. Az indítványozók által előadottak tisztán szakjogi észrevételek, alkotmányjogi érvelést nem tartalmaznak.

- [25] Az indítványozók szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoguk azáltal is sérült, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendeletet, így nem tartott tárgyalást annak ellenére, hogy a felperesek kérték annak megtartását. A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog részjogosítványait az Alkotmánybíróság már korábban kidolgozta, így a nyilvános tárgyaláshoz való jog is a részjogosítványok egyike. A fellebbviteli bíróság előtt a nyilvános tárgyalás tartásának biztosítása nem feltétlen, az ügy körülményeinek figyelembevételével kell arról dönteni. Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben kimondta, hogy az Alaptörvényből nem következik, hogy a bíróságok az adott ügyre vonatkozó valamennyi rendes és rendkívüli jogorvoslati eljárásban a fél jogait és kötelezettségeit kizárólag tárgyaláson bírálhatják el {3115/2013. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [43]}. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította már korábban, hogy önmagában a tárgyalás tartásának mellőzése nem jelent alkotmányjogilag releváns procedurális alapjogi sérelmet {3064/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [14]–[15]}. Erre tekintettel tehát önmagában az, hogy a másodfokú bíróság nem tartott tárgyalást, nem eredményez automatikusan alapjog sérelmet, ugyanis azt az ügy körülményeire való tekintettel, mérlegeléssel lehet eldönteni. Az indítványozók viszont alkotmányjogi panaszukban nem adták elő, hogy a tárgyalás elmaradása hogyan vezetett alapjoguk sérelmére, ahogy a tárgyalás elmaradásának kérdése és az áttételesen hivatkozott – kizárólag az Alaptörvény hatálybalépése előtti – alkotmánybírósági határozatok között sem indokolták meg az összefüggést.
- [26] Az indítványt megvizsgálva tehát az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésére, valamint a pertárgyérték módosításával és a tárgyalás tartásának elmaradásával kapcsolatban a XXVIII. cikk (1) bekezdésére hivatkozó indítványi elem tekintetében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelménynek, annak elbírálására nincs lehetőség.” {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}
- [27] 3.3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető jelentőségű kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [28] Az Alkotmánybíróság állandó joggyakorlata alapján a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvényben elismert jogok oltalmazása. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti »szuperbíró« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}
- [29] Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét amiatt is állították, hogy állításuk szerint a bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének azzal, hogy indokolásában nem adott számot arról, hogy a szükségességi-arányossági tesztet miként végezte el, valamint azzal, hogy nem tért ki az ügy indítványozók szerint szükséges részleteire.
- [30] Az Alkotmánybíróság joggyakorlata szerint az indokolás megléte és nem annak tartama hozható összefüggésbe ezen alapjoggal {3024/2017. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [8]}. Nem az indokolási kötelezettség teljesítésére tartozik, hogy az érvelés logikai kapcsolat az indítványozó felfogásával egyezik-e vagy sem, illetve azt az indítványozó helyesnek vagy hibásnak véli-e. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a bíróságok megvizsgálták az ügy körülményeit, értelmezték és alkalmazták jogszabályokat, valamint részletesen megindokolták, hogyan állapították meg a tényállást, amit érvekkel támasztottak alá. Az indítvány tulajdonképpen arra irányult, hogy a rendes bíróságok ténymegállapítását és az ügyben felmerülő kérdések jogi értékelését

megváltoztassa az Alkotmánybíróság. Hangsúlyozza az Alkotmánybíróság, hogy a feladata az Alaptörvényben foglalt garanciák ellenőrzése, érvényre juttatása. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó a számára hátrányos bírói döntést nem tartja megalapozottnak, nem jelenti azt, hogy a támadott döntés alaptörvény-ellenes lenne.

- [31] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az alapjog-korlátozás tesztje elsősorban a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]}. Mindezek alapján az alapjog-korlátozási teszt elmaradása alapot adhat a bírói döntés megtámadására, ugyanakkor az alapjogsé-relem annak az alapjognak a tekintetében állapítható meg, amelynek a korlátozása során az alapjog-korlátozási tesztet nem végezte el a bíróság, így az nem a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoggal áll összefüggésben, hanem az ügyben esetlegesen érintett egyéb alapjoggal. A teszt elvégzésének hiánya – az indítványban hivatkozott egyetlen további alapvető jogként – elvileg az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerinti joghoz kapcsolódóan merülhetett volna fel. Mivel azonban – a jelen végzés indokolásának 3.2. pontjában (Indokolás [17] és köv.) leírtak szerint – az indítványozó az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értékelhető indokolást nem adott elő, a jog korlátozásának megtörténtét sem támasztotta alá, ezért alkotmányjogi panaszában eredményesen annak vizsgálatát sem kérheti az Alkotmánybíróságtól, hogy az alapügyben eljáró bíróság a szükségességi-arányossági tesztet elvégezte-e.
- [32] Az indítvány e tekintetben nem felel meg az Abtv. 29. § által támasztott követelményeknek, ugyanis nem vetett fel sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést.
- [33] 4. A fent kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz indítvány egyes elemei nem Alaptörvényben biztosított jogra hivatkoznak, részben nem tartalmaznak alkotmányjogilag értékelhető indokolást, továbbá, hogy az indítvány nem vet fel az Abtv. 29. §-a szerinti alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdést, illetve nem mutat rá bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre. Ezért az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt – az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjaira figyelemmel visszautasította.

Budapest, 2022. május 24.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2910/2021.

